

Mahmut Salih EREN

Tek Başına Bir Vakıf: Mehmet TEKERLEK

Yine öyleleri de vardır ki hayata ve hayatın bolluğuna inanan. Azlarının hepsini verirler de varlıkları hiç tükenmez. Verdikleri zaman öyle seve seve, öyle güle güle verirler ki bu sevgileri, bu sevinçleri, bu candan verebilme ikramına kavuşmuşlukları hediyeleridir onların.

Mutlak Kitabımız kurtuluşa ermişleri anlatırken, bize onların hayata, insanlığa ve Yaraticısına karşı, bakışları, duruşları, duruluşları hakkında işaretler sunar: Onlar 'Rablerinin yoluna hikmetle, güzel öğütle çağırın, fitratlarına göre herkes için en uygun, en güzel yol hangisi ise mücadelelerini öyle yapan' insan güzelleridir.

Sabırlıdırlar, Allâh'ın sabredenleri sevdiği müjdesi onlar için nefislerinin arzu edebileceği her türlü ileri geri davranışın keyfiliklerinden daha lezzetlidir.

Sakinirlar, öyle sakınırlar ki hiçbir ruhsat, hiç bir kolaylık teklifi onları cezbetmez. Çünkü onlar, Allâh'ın daima iyilik yapanlarla beraber olduğunu hiç unutmazlar.

Ve öylesine saf, duru, berraktırlar, öylesine içtendirler ki... Yüzlerinden yüreklerini, gözlerinden ruhlarını okuyabilirsiniz rahatlıkla. Onlar, sağlam, bereketli dalları semaya uzanan güzel ağaçlar gibi meyvelerinden tanınırlar. Hep 'güzel kelime'lerle konuşurlar. Çünkü ağız ancak yüreğin taşıdığı söyler. Ve onlar her 'boş' söz için hesaba çekileceklerinin bilincinde yaşarlar.

Sonra ihtiyaçtan korkmanın ihtiyacın ta kendisi olduğunu da bilirler onlar. 'güvensizler'den değillerdir. Güvensizler gibi banka hesapları kabardıkça, gelecek endişelerinin ardından koşmazlar... Çok mallarından az verip, verdiklerinin bilinmesini isteyenlerden değillerdir.

Yine öyleleri de vardır ki hayata ve hayatın bolluğuna inanan. Azlarının hepsini verirler de varlıkları hiç tükenmez. Verdikleri zaman öyle seve seve, öyle güle güle verirler ki bu sevgileri, bu sevinçleri, bu candan verebilme ikramına kavuşmuşlukları hediyeleridir onların.

Onlar 'başka kakmadan, minnetsiz vermenin' sırrına erdirilmişlerdir. Hep 'emrolundukları gibi' yaşadıklarından... Adlarının anılmasından, güzelliklerinin duyulmasından yüreklerinin titremesi de hep bundandır.

Güller kokularını nasıl cömertçe bağışlarsa göklere onlarda

böylece verirler, dirilirler, sevilirler, yükselirler. Çünkü onlar, 'Benim gibi yaşayan Ehli Beytimdendir' diyen gül ustasının itinayla yetiştirdiği en nadide gök gülleridir.

Öyle güzeldir ki kokuları gönül hep o rayihanın etrafında dolanmak ister. Ne zaman uzaklaşsa hep güllerin narin duruşunu hasretle anar.

İster ki bulunduğu her mekanda onlardan biri olsun. Çaldığı kapıların herhangi birinde onlar çıksın karşısına. Ne yazık ki o kadar çok değildirler.

Medeniyetimizin ulu bekçisi olan bu güzelleri arayıp bulmak gerek. Hayattayken onlara samimi duygularımızı sunmamız bizim vefa borcumuz.

Bu güzel insanlar çok değiller ama varlar. Anadolu'nun her şehrinde nöbetteler. Yapacakları güzelliğin bitmez hayaliyle yaşarlar. Yaptıkları her güzel eylemle daha fazlasına ulaşmak için koştukça koşarlar.

İşte Anadolu'nun güzel bir kentinde Gaziantep şehrimizde ömür emanetini sürdüren hayatı güzel yaşamanın sırrına ermiş güzel insanlardan birisi: Mehmet Tekerlek.

Ben de çoğu insan gibi Mehmet amcanın ismini gazetelerden duydum. Onu görenlerin dilinden ibretli hikayesini dinledim.

Model insan açlığı çektiğimiz günümüz dünyasında Mehmet amca gibi güzel insanların daha da çoğalmaları için bu yazıyı yazmaya kendimi ikna ettim.

Mehmet amcanın dillere destan iyilik hikayesi 1963 yılında sanayi bakanlığının, küçük el sanatlarını canlandırmak için açtığı kurslara Gaziantep'in yoksul semtlerinde öğrenci ararken yaşadığı ilginç olaylarla başlıyor.

Mehmet amca yoksulluğun yürek kanatan acı yönleriyle karşılaşıyor bu çalışma sırasında. Ayakkabısız çocuklar, kimsesi kalmamış yaşlı masum ihtiyarlar, akşam yemeğinde bir çorba yüzü görmeden uykuya mecbur bırakılan yetim yavrular...

İnsanların yaşadığı bu acı ve yoksulluk dolu hayat, Mehmet amcanın zarif gönlünde derin hüznler uyandırıyor. Mahzun olan yüreğini teskin edebilmek için günlerce düşünüyor. Ve kendi adına bir şeyler yapmak gerektiğine karar veriyor. Bugün adına 'topla dağıt dinsicin ağıt

adını verdiği iyilik hareketini başlatıyor.

İşe önce zengin akrabalarından başlıyor Mehmet amca. Onlara yoksul çocukların yüzlerindeki derin acıları tasvir ederek, yoksul insanlara ulaşmamızın büyük insanlık ödevi olduğunu anlatıyor. Zaten her yıl zekatlarını muntazaman veren akrabaları olumlu cevap veriyorlar.

Mehmet amca yakınlarından topladığı yardımları ramazanlarda dağıtmaya başlıyor.

Katıldığı bütün zengin iftarlarında yoksulların çaresizlik yüklü sofralarını hatırlatıyor. Bıkmadan usanmadan hep fakirlerin çektiklerini aktarıyor. O anlattıkça anlayanlar çoğalıyor çoğalıyor.

İyilik hareketi büyüdükçe büyüyor. Daha fazla çaresize çare, daha fazla kimsesize kimse olabilmek için gecesini gündüzüne katıyor. Öyle ki yardım ettiği insanlara yardımı yaptıktan sonra peşlerini bırakmıyor. Onların her dertleriyle hemdert olmaya gayret ediyor. Kiminin abisi, kiminin babası, kiminin en yakın akrabası oluveriyor zamanla.

Mehmet amcanın yardım hareketine yıllar geçtikçe her kesim kendine göre katılmaya başlıyor. Manavlar, marketler, şirketler askeriye, kamu kuruluşları Mehmet amcaya destek oluyorlar.

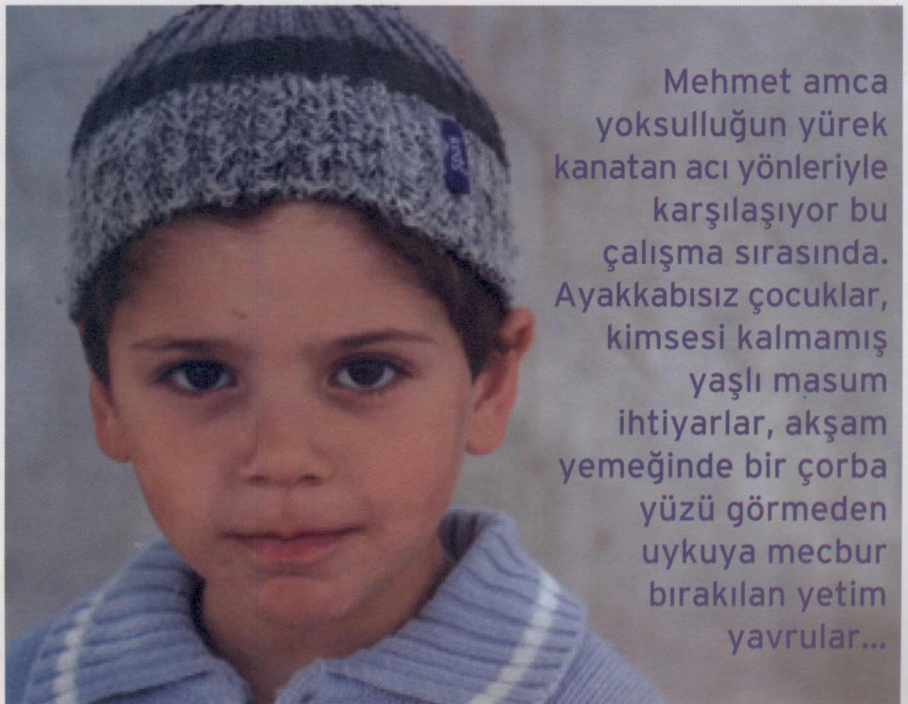
Her akşam yoksul yürekler kendilerine ulaşacak sıcak dost elini beklerken Mehmet amca da 1975 model Anadol marka kapalı karoser arabasıyla yolunu gözleyen insanlara ulaşmak için ilerleyen yaşına rağmen mücadeleye devam ediyor.

Ağırlaşan ekonomik şartlarla birlikte fakir insanlarımız çoğalmaya devam ederken fakir babası Mehmet Tekerlek en çok milletimizin yaptığı israfa üzülüyor. Çünkü O iyi biliyor, israf edilen nimetlerle kaç ailenin mutluluğuna kavuşacağını. Bu konuda herkesi uyarıyor, lütfen yerken içerken yoksulları unutmayın.

Tek başına vakıf gibi çalışan Mehmet amca devletimizin kendisine verdiği üstün hizmet ödülünü elbette hak ediyor ama iyi biliyoruz ki onun güzel gönlü büyük ödülün peşinde.

Son olarak Mehmet Tekerlek gibi saygıdeğer insanların sayısının artmasını diliyor, kendisine hayırlı güzel ömürler diliyoruz...

Mehmet amca yoksulluğun yürek kanatan acı yönleriyle karşılaşıyor bu çalışma sırasında. Ayakkabısız çocuklar, kimsesi kalmamış yaşlı masum ihtiyarlar, akşam yemeğinde bir çorba yüzü görmeden uykuya mecbur bırakılan yetim yavrular...